

Sygn. akt II CNP 6/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 24 kwietnia 2014 r.

skargi E. T.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w P.

z dnia 2 lipca 2013 r.,

wydanego w sprawie z powództwa J. N. – C.

przeciwko E. T.

o naruszenie posiadania,

**odrzuca skargę.**

## UZASADNIENIE

Prawomocnym wyrokiem z dnia 2 lipca 2013 r. Sąd Okręgowy w P. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 30 listopada 2012 r. oddalający powództwo, w ten sposób, że nakazał pozwanej przywrócić powódce naruszone posiadanie opisanej działki we wskazanym zakresie, przez usunięcie ogrodzenia na opisanym odcinku oraz obciążył pozwaną obowiązkiem ponoszenia kosztów postępowania.

Pozwana wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem tego wyroku w całości. Zarzuciła naruszenie przez Sąd drugiej instancji przepisów art. 336, art. 344 § 1 i 2 oraz art. 352 k.c. przez błędną ich wykładnię. Wskazała, że zaskarżony wyrok jest niezgodny z tymi przepisami, a zaskarżenie go w drodze innych środków prawnych nie było możliwe. Uprawdopodabiając wyrządzenie szkody, wniosła o przeprowadzenie dowodów z jej zeznań i wskazanych świadków dla stwierdzenia poniesienia kosztów związanych z posadowieniem ogrodzenia, jak i kosztów związanych z jego rozebraniem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Jej celem jest uzyskanie prejudykatu, umożliwiającego dochodzenie roszczeń odszkodowawczych od Skarbu Państwa, za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej (art. 417<sup>1</sup> § 2 k.c.).

W przepisie art. 424<sup>5</sup> § 1 k.p.c. przewidziane zostały wymagania konstrukcyjne skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, które dla skutecznego wniesienia tego środka muszą być kumulatywnie spełnione. Każdy z tych elementów jest samodzielny, a brak któregokolwiek z nich stanowi niezależną podstawę odrzucenia skargi, stosownie do art. 424<sup>8</sup> § 1 k.p.c. Do tych koniecznych elementów należy również, objęte art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., wymaganie uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody, spowodowanej wydaniem wyroku, którego skarga dotyczy.

Fakt wyrządzenia szkody jest przyczyną tego postępowania, która musi być wyjaśniona już na samym początku. Jedynie w wypadku zaistnienia szkody możliwe byłoby rozważanie pozostałych przesłanek odpowiedzialności Skarbu Państwa, przewidzianych w art. 417<sup>1</sup> § 2 k.c. Jednocześnie przyjmowane jest przez Sąd Najwyższy i stanowisko to uważane jest za ugruntowane, że spełnienie wymagania określonego w art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. polega na złożeniu przez skarżącego w skardze oświadczenia, że szkoda wystąpiła - ze wskazaniem jej rodzaju i realnego rozmiaru - oraz uwiarygodnienie tego oświadczenia (por. postanowienia z dnia 16 października 2012 r., IV CNP 46/12, niepubl., z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, Nr 1, poz. 17; z dnia 16 stycznia 2014 r., IV CNP 50/13, niepubl.). W tym celu, w związku z treścią art. 243 k.p.c., skarżący może powoływać i przedstawiać zarówno dowody, w tym tzw. dowody niedające pewności, jak i inne środki, nieuznawane przez kodeks postępowania cywilnego za dowody (np. pisemne oświadczenia, surogaty dokumentów, tzw. opinie prywatne).

Rzeczą skarżącego było przedstawienie wyodrębnionego wywodu wskazującego, że szkoda została wyrządzona, określającego czas jej powstania, postać i związek przyczynowy z wydaniem orzeczenia niezgodnego z prawem (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141). Nie spełnienia tego warunku wskazanie jedynie na możliwość wystąpienia szkody w przyszłości, gdyż szkoda uzasadniająca wniesienie skargi o stwierdzenie niezgodności prawomocnego wyroku z prawem powinna powstać po wydaniu zaskarżonego orzeczenia, a przed wniesieniem skargi. Nie jest też równoznaczne z uprawdopodobnieniem wyrządzonej szkody podanie w skardze wartości przedmiotu zaskarżenia (zob. też postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2006 r., II CNP 13/05, OSNC 2006, Nr 6, poz. 110, z dnia 23 marca 2006 r., IV CNP 23/06, niepubl., z dnia 2 sierpnia 2006 r., I BP 2/06, niepubl., z dnia 21 grudnia 2006 r., III CNP 57/06, niepubl., z dnia 30 września 2008 r., II CNP 76/08, nie publ., z dnia 3 grudnia 2009 r., III CNP 48/09, nie publ., z dnia 7 kwietnia 2010 r., II BP 15/09, nie publ. i z dnia 17 sierpnia 2010 r., I CNP 35/10, niepubl.). Przedstawione zapatrywania Sąd Najwyższy podziela, jako oddające istotę tego rodzaju skargi.

Takie wypełnienie przesłanki z art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. umożliwia Sądowi Najwyższemu ocenę, czy uprawdopodobnione zostało wyrządzenie szkody, co jest konieczne do wydania orzeczenia stanowiącego prejudykat dla roszczeń odszkodowawczych na podstawie art. 417<sup>1</sup> § 2 k.c.

Wniesiona przez powódkę skarga nie spełnia tego wymagania, skoro nie wskazuje, że powstała konkretna szkoda, kiedy i w jakiej wysokości oraz jej związku z zaskarżonym wyrokiem. Nie może zastąpić tego obowiązku wniosek o przeprowadzenie wymienionych dowodów, ponieważ w istocie nie ma faktu, którego istnienie miałyby uprawdopodobniać.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odrzucił skargę, na podstawie art. 424<sup>8</sup> § 2 k.p.c.